

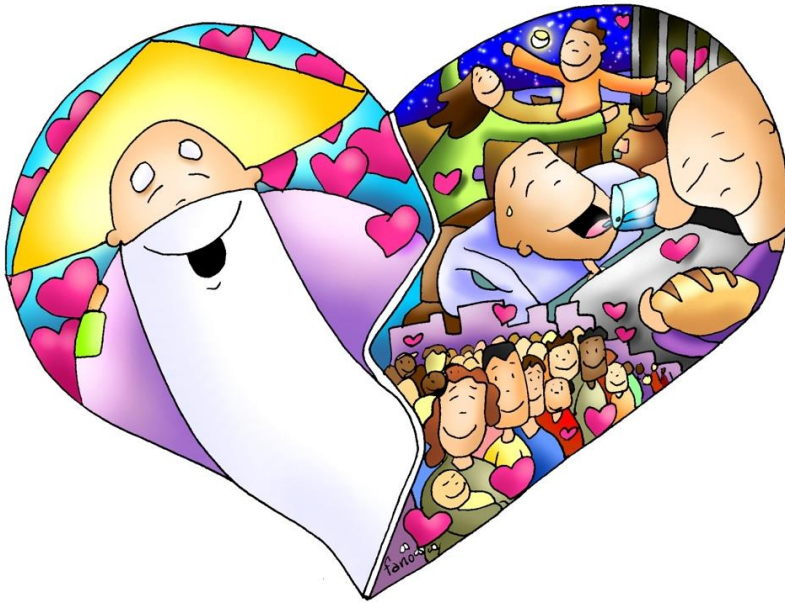
PARTICIPANTE

Diocese de Ourense - Lectio Divina

TEMA 1: ESPIRITUALIDADE DE COMUNIÓN

"Sede carifiosos uns cos outros, coma irmáns"

(Rm 12, 10)

"A comunión (koinonía)... encarna e manifesta a esencia mesma do misterio da Igrexa. A comunión é o froito e a manifestación daquel amor que, xurdindo do corazón do eterno Pai, derrámase en nós a través do Espírito que Jesús dános (cf. Rm 5,5), para facer de todos nós «un só corazón e unha soa alma» (Feit 4,32)." (NMI 43)

Soñando o Ideal

COMEZAMOS cun **canto** e encomendando a Deus este momento de Lectio Divina.

ORACIÓN DE INICIO

*Señor Xesús,
estamos aquí reunidos para escoitar a túa Palabra
que nos fala na vida e na Sagrada Escritura.
Dáanos a alegría de experimentarte próximo,
de coñecerte cada día un pouco máis,
de chegar aos poucos ao fondo do teu corazón.
Sabemos que só ti es a fonte de toda felicidade,
por iso queremos enchernos de ti.
Desta forma sabemos, tamén,
que faremos máis felices a todos os que nos rodean.
Dáanos lucidez para atoparte,
corazón ardente para amarte e valentía para servirte.
Dáanos a graza de saber orar
e levar unha vida de acordo á nosa oración.
Que poidamos ser no medio do noso mundo
ese grao de sal e esa faísca de luz
que ilumine, alegre e dea sabor
á vida de todos os que nos rodean. AMÉN.*

I. MIRANDO XUNTOS A NOSA REALIDADE

Lemos o seguinte relato:

Rocío e Amalia son mulleres maiores. Hai pouco morreu a súa irmá, Antonia. Viviron sempre xuntas. Ningunha das tres casou. Non faltan nunca a Misa e na súa casa rézase o Rosario cada día. Con todo, os seus veciños míranas con receo porque saben que critican a todos, e nunca axudan a ninguén. O seu irmán Xoán que está viúvo, é doutra pasta: próximo, sempre disposto a axudar. Case nunca se ve na Misa. Hai quen di que é comunista, pero todos o queren.

DIALOGAMOS:

Varios irmáns e dúas formas de vivir.

- *Que opinas de Rocío e Manuela? E de Xoán?*
- *Quen che parece mellor persoa?*
- *E nós que pensamos? Basta rezar para ser un bo cristián? Basta tentar ser bo para ser cristián?*

“Poderíamos pensar que damos gloria a Deus só co culto e a oración, ou unicamente cumprindo algunhas normas éticas —é verdade que o primado é a relación con Deus—, e esquecemos que o criterio para avaliar a nosa

vida é ante todo o que fixemos cos demais. A oración é preciosa se alimenta unha entrega cotiá de amor” (GE 104)

II. ESCOITEMOS A PALABRA DE DEUS

Preparamos o noso corazón facendo un momento de silencio, para acoller a mensaxe que o Señor quere transmitirnos a través da súa Palabra. Pode axudarnos abrir a Biblia e acender unha vela.

Despois dun momento, algún dos presentes proclama

Rm 12, 9-13:

Irmáns: ⁹Que o voso amor non sexa finxido; afastádevos do mal e apegádevos ó ben. ¹⁰Sede cariñosos uns cos outros, coma irmáns; compete na estima mutua; ¹¹no traballo non teñades preguiza; no espírito, afervoados; para o Señor, coma escravos. ¹²Alegres na esperanza, con constancia no sufrimento, afincados na oración; ¹³solidarios nas necesidades dos santos e practicando a hospitalidade.

Lemos de novo este texto que é moi curto pero cargado de matices, de detalles que poden axudarnos...

O texto que acabamos de ler (vv. 9-13) presenta un programa de vida cristiá. Pablo indica actitudes e disposicións interiores, máis que recomendar accións precisas. Hai unha curiosidade que destacan varios autores: o autor emprega unha linguaxe propia do culto para falar da vida ordinaria. É coma se quixese lembrarnos que unha vida comunitaria é xa unha forma de culto, de loanza a Deus.

Fixémonos nos detalles.

- *Como ten que ser o amor entre nós?* San Pablo no v.10 di exactamente que o amor sexa “co corazón” (cordialmente)
- *Que di aos que se cansan?* (v. 11)
- *Basta con amarnos como irmáns ou para ser cristián fai falta algo máis?* (vv.11-12)
- *Que facer cos pobres e necesitados?* (v.13)

III. MEDITACIÓN

O texto que hoxe meditamos é moi rico en ensinanzas, que reflicten unha espiritualidade de comunión. Contén todos os elementos básicos.

Vemos que empeza convidando a vivir “co corazón” (amor fraterno), **“sede cariñosos uns cos outros, coma irmáns; compete na estima mutua”** (v.10)

É esta unha característica das nosas comunidades? Coñecémonos e amámonos como irmáns os que rezamos xuntos?

“No espírito, afervoados ... afincados na oración” (vv. 11-12). Unión con Deus é o primeiro. Somos fervorosos e oramos sen cesar ou rezamos só de cando en vez?

“Solidarios nas necesidades dos santos e practicando a hospitalidade.” (v.13). O amor a Deus ten que manifestarse no amor ao próximo. Caracterízase a nosa comunidade por saber compartir e acoller aos máis desfavorecidos? Temos unha Cáritas ben organizada?

Non esquezamos outros consellos saudables: ***“no traballo non teñades preguiza”*** (v.11) e ***“alegres na esperanza, con constancia no sufrimento”*** (v. 12) Somos dilixentes e alegres? O Sínodo está a axudarnos a vivir estes valores? Como?

“Que fermosas son as palabras que nos lembran que a Igrexa é casa e escola de comunión! e que difícil nos

resulta vivir esta fecunda realidade” (Mons. Leonardo Lemos)

IV. CONTEMPLACIÓN E ORACIÓN

É o momento da oración, de dar a nosa resposta persoal e comunitaria a Deus.

Comezamos por volver a ler o texto que meditamos.

Empeza por dar grazas a Deus polo moito e bo que hai de todo isto na túa comunidade.

Pide perdón polas carencias ou pecados.

Ofrécelle o teu compromiso.

Podemos converter a nosa oración en PRECES.

Acabamos cantando: ***Juntos cantando la alegría***

Juntos cantando la alegría
de vernos unidos en la fe y el amor.
Juntos sintiendo en nuestras vidas
la alegre presencia del Señor.

